

[Undervisningsministeren]

Det er f.eks. budskabet i den rapport, som kom fra fællesudvalget for naturvidenskab, og som imellem linjerne tydeligt antydede, at der ikke var plads til den naturvidenskabelige forskning på Roskilde universitetscenter, og at det ville skabe problemer, hvis man spredte bevillingerne så tyndt ud, at man også skulle have de samme institutter dér, som man har på Københavns universitet. Men det ville folketinget jo ikke høre tale om, og det må jeg rette mig efter og administrere efter, men rådet fra de rådgivende organer står jo fast og antyder, at vi har et behov for koncentration, og at vi ikke slipper for at drøfte begreber som institutnedlæggelser eller institutsammenlægninger, eller hvad det nu skal være.

Ifølge styrelseslovens § 9 er det ministeren, der træffer beslutning om sådanne nedlæggelser, men hvad angår institutnedlæggelser, skal institutionerne afgive indstilling eller udtale sig, og forskningsråd og faglige landsudvalg skal høres. Det vil naturligvis ske; det har vi hele tiden regnet med. Det vil der blive givet tid til, og vi har også den fornødne bevillingsmæssige elastik til at give denne tid til en forsvarlig forskningsmæssig rådgivning.

Jeg vil i den forbindelse selvfølgelig søge at sikre, at der ikke ved nedlæggelserne opstår en situation, hvor vigtige forskningsområder slet ikke dækkes her i landet, og jeg vil fremfor alt sikre, at fremragende forskningsmiljøer ikke bliver udraderet.

Hvis vi accepterer princippet om, at institutnedlæggelser kan være en rationel løsning, må vi også acceptere, at der nedlægges institutter, hvor der udføres god forskning. Vi må nemlig gå ud fra, at der ved alle institutter udføres god forskning, i det mindste af nogle medarbejdere.

Naturligvis er det kun en mindre del af besparelserne, som kan klares ved at nedlægge institutter og uddannelser, og det er i øvrigt kun en mindre del af de aktuelle besparelser, som drejer sig om dette. En del af omstillingen kan klares ved naturlig afgang og ved, at medarbejdere påtager sig nye arbejdsopgaver. Men også en omstilling ad denne vej må gennemføres ud fra en ansvarlig faglig planlægning.

Ved bemandingsreduktioner må man først beslutte, hvor bemandingsreduktionerne skal finde sted, og dernæst, hvordan de skal gennemføres. Den ansvarlige faglige planlæg-

ning må også indeholde en stillingtagen til, hvilke områder der skal friholdes for bemandingsreduktioner, og hvor bemandingsudvidelser er nødvendige. I fordelingsovervejelserne må indgå både hensynet til udviklingen i undervisningsopgaverne, herunder udbygning af fag, der er vigtige for kandidaternes beskæftigelsesmuligheder, og kvalitative vurderinger af den aktuelle forskning og af den fremtidige forskningsudvikling.

Jeg er sikker på, at det enkelte institut eller den enkelte faggruppe, når de først kender deres bemandingsreduktioner, også selv vil kunne hjælpe med til at finde løsninger, f.eks. relevante nye arbejdsopgaver. For som jeg sagde før, er alternativet til at flytte penge fra arbejdsløshedsfag til beskæftigelsesfag, at arbejdsløshedsfagene ændrer sig til at blive beskæftigelsesfag.

Når et hovedområde ud fra faglige og personafhængige vurderinger kan træffe beslutninger om, hvordan nye stillinger eller ledige stillinger ønskes anvendt, må man i princippet også kunne træffe beslutning om, hvilke stillinger der kan undværes. Det er vanskeligt, men det skal man kunne præstere.

Jeg vil gerne tage endnu mere hensyn til forskningen, og jeg vil gerne give længere varsler – i hvert fald længere varsler end dem, den tidligere regering gav, men jeg vil også gerne prøve at give endnu længere varsler end dem, der har været givet under den nuværende regering. Det vil give problemer på andre områder i ministeriet og med finansministeriet, og en minister, der lover længere varsler, risikerer problemer, men det vil vi gerne vove os ud i. Det er noget helt nyt, men vi vil gerne prøve det alligevel, og jeg har forelagt rektorkollegiet et oplæg herom på et møde i torsdags.

Jeg kan afsløre, at det oplæg betyder, at undervisningsministeriet i 1987 tilstræber at kunne fastholde 1986-rammen med et tillæg for merudgifter til videreførelse af forskerkrutteringsplanen. Tilsvarende bestræbelser gælder de efterfølgende budgetoverslag 1988 og 1989. Vi må naturligvis tage forbehold for ændringer undervejs, men eventuelle ændringer vil vi i givet fald søge varslet så tidligt som overhovedet muligt.

Denne rammeudvikling med svagt stigende bevillinger skal ses på baggrund af, at studenterbelastningen samlet for hele området nu stabiliserer sig efter en periode med hur-